

Druidernes indercirkel

Tusindvis af stenmonumenter står som tavse vidner om fortidens spirituelle forståelse.

Eller måske er de ikke så tavse endda ...

af Per Henrik Gullfoss,
astrolog

Længst mod vest i Skotland, på øen Lewis, findes en enestående stencirkel med bautasten, der strækker sig mod himlen som spir, der har Jorden som deres kirke. Man kan undre sig over, at en så smuk og mægtig stencirkel befinder sig på de Ydre He-

brider, helt ude ved havet, hvor der næsten ikke bor mennesker. Men cirklen er ikke alene. Den er en del af et stort kompleks med mange stenstier, bautasten og mindre cirkler.

Ifølge dagens forskning og logik er dette både forbløffende og forunderligt. Der

var hverken mennesker, hensigt eller resurser til at bygge en så omfattende helligdom på de Ydre Hebrider for tusindvis af år siden.

Jeg vil derfor gå direkte til den egentlige historie, sådan som jeg oplevede den, da jeg besøgte dette hellige sted. For mig er stencirkler og de enorme strukturer, som vi finder fra neolitisk tid (yngre

stenalder), forbundet med en stor forståelse af det spirituelle, sådan som det manifesterer sig gennem Jorden og dens energifelt.

At vores jord er en levende organisme og som sådan omkranset og gennemstrømmet af den samme livsenergi som alt andet liv, er noget, vi mennesker i store perioder har glemt.

De, som planlagde stencirklerne, havde ikke glemt dette. De havde en visdom

Callanish er en stor, smuk stencirkel på de Ydre Hebrider.

Fra Wikimedia Commons

Den nordvestlige del af Skotland.
Beige: Ydre Hebrider.
Rød: Indre Hebrider.
Callanish ligger på Harris, den sydlige del af øen Lewis.

og en indsigt på dette område, som var lige så højt udviklet i forhold til vores, som en datateknikers indsigt er udviklet i forhold til en grovsmids.

Forestil dig, at et folk fra vest kom til øerne, efter at deres eget land var gået under i en naturkatastrofe. En katastrofe, der nogle steder beskrives som syndfloden, andre steder som Atlantis' undergang.

Dette folk havde udviklet en "teknologi" og en beherskelse af materien, som var langt mere fremskreden end den viden og teknologi, resten af Jordens befolkning havde adgang til. Fordi forskellen var så stor, var de meget forsigtige med at dele deres viden og påvirke de andre folkeslag. Men nu var deres eget landområde skyllet bort, og de var nødt til at bosætte sig i de samme områder som resten af planetens indbyggere.

Disse mennesker kunne bruge lodretstående sten til at skabe specielle energetiske

og magnetiske forhold, som gjorde, at man lettere kunne opretholde visse frekvenser og samtidig havde mulighed for at påvirke omgivelserne og naturen.

Forestil dig stencirkler og andre monumenter skabt af disse mennesker som radiostationer, der udsendte frekvenser, som forstærkede og fremskyndede udviklingen af en højere bevidsthed over hele planeten. I dag er den mest kendte af disse stenstrukturer Stonehenge, men de findes i tusindvis langs hele Europas vestkyst.

Forståelsen af, at denne "mystiske" civilisation, som pludselig begyndte at bygge fantastiske stenmonumenter, kom hertil efter, at en naturkatastrofe havde revet deres egen civilisation op med rode, er ikke alment accepteret. Selvom den er langt mere logisk end videnskabens beretninger om, hvordan skindklædte huleboere slæbte tonsvis af sten over enorme afstande for at bygge stenstrukturer og løfte flade

sten, som vejer over 80 tons, på plads.

Tingsted og kirke

En af de decideret smukkeste stencirkler, som disse mennesker har efterladt sig, befinder sig i en meget øde yderkant af Europa. Stencirklerne blev ikke bare lavet til pynt, eller fordi folkene kedede sig. Vi kan med stor sikkerhed sige, at de havde tre enormt vigtige funktioner.

De var datidens tingsteder. Det var her, man mødtes for at rådslå og træffe afgørelser. I forhold til dagens samfund kan man sige, at de rummede både den udøvende og den dømmende magt. Cirklerne var placeret der, hvor vi i vore dage ville have lagt Folketinget og domstolene.

Datidens demokrati var ikke helt som i dag. Men som vi senere skal se, havde de indenfor visse cirkler et demokrati, som måske var mere demokratisk end dagens "flertallet har ret"-demokrati. De, som havde ansvaret og havde fået den lovgivende ret, var også dem, som havde en udøvende magt.

Callanish var også et sted

til speciel kontakt med det hellige og flere dimensioner af virkeligheden end den fysiske. Stencirklerne var også datidens kirker. Stonehenge kan ses som en folkekirke. Den er lagt i et område, som kan brødføde store menneskemængder, og blev antagelig brugt til ceremonier for større forsamlinger, hvilket ses af de enorme alleer af bautasten, som leder ind mod den centrale cirkel.

Men hvorfor bygge en så fantastisk cirkel som Callanish helt ude i havstokken? Det var meget tidskrævende og udfordrende at rejse dertil. Jeg undrede mig over dette, og da jeg engang besøgte stedet, oplevede jeg at få svar. For mig var den forståelse, jeg fik, ganske klar, og noget i mig vidste, at det bare var sådan.

Det følgende kan du derfor se som en filosofisk betragtning over druidernes styreform og over, hvad et ægte demokrati indebærer. Eller du kan se det som en redigeret kanalisering fra en anden tid. Det står dig også frit for at betragte det som opspind og fantasi fra et lidt for kreativt og følsomt sind. Valget er dit. →

Callanish

Callanish er Skotlands største stencirkel og stammer fra 2900-2600 f.Kr. Brugen af den ophørte ca. 1500-1000 f.Kr., og den blev delvis ødelagt af bronzealderens bønder.

Selve cirklen består af 13 sten, og den har en diameter på 11,4 meter. Stenene har en gennemsnitshøjde på 3 meter. Der er en centrumsten, som er 4,8 meter høj, 1,5 meter bred og 0,3 meter tyk. Den er orienteret nord-syd. Den vejer ca. 7 tons. Der går fem rækker af sten ud fra cirklen.

Ringene dækker et område på 124 m². I centrum er der i nyere tid bygget et 6,3 meter langt kammer. Der findes sådanne kamre, kaldet *long barrows*, over hele England og Skotland.

Til druidemøde i stencirklen

Krise!

Den gamle visdom var ved at forsvinde.

Jeg kommer lige ved solopgang. Følelsen af det hellige forstærkes af et glitrende gyldent lys. Stenene er ikke forarbejdede. De står, som de er født, fulde af utæmmet skønhed og kraft. De er som en cirkel af dansere. Solstrålerne fremmaner jordens varme, så lyset minder om flydende honning. Min krop gennemtrænges af dette flydende lys, og jeg befinder mig i to verdener og tilstanden samtidigt. For mig er begge lige virkelige.

Stenene bliver til særdeles levende individer. Hver og en af dem er bærer af en helt speciel kraft og energi. En

energi, der gennem tiderne er blevet forstærket og finpudset af samarbejdet med en lang række mestre, som fokuserede denne stens specielle kraft og kvalitet ud i menneskenes verden.

Jeg vidste med ét, at det var her, druidernes indre råd kom, når de mødtes for at træffe vigtige afgørelser. Druidernes indercirkel havde bestået af 12 mestre med ansvar for hver deres unikke kvalitet og vibration.

12 yderpunkter

På samme måde som stenene dannede par, gjorde mestrene det. De var modpoler

og yderpunkter samtidig med, at druiderne vidste, at det var summen af modpolerne, der skabte helhed og balance.

Der hvor jeg stod, kunne jeg observere energien, som bølgede gennem cirklen. Jeg så, at hvis der opstod "knuder på tråden" mellem de forskellige druides, ville energistrømmen blokeres, og det ville igen føre til konflikter, blokeringer og forviklinger i naturen og i menneskenes verden. En af druiderne havde til opgave at holde flowet i gang, så naturen og den dybere intention bag alt kunne finde vej gen-

nem livet og verden.

1) Den druide, som stod for opbrud og kamp, stod overfor den, som arbejdede for fred og harmoni.

2) Den druide, som talte for individet og det personlige, stod overfor den, som altid talte for helheden og fællesskabet.

3) Den druide, som stod for det at føde noget nyt og bevare, stod overfor den, som var forbundet med det at give slip og lade ting forsvinde.

I dag ville vi måske sige, at den ene sten repræsenterede livet, den anden døden. Men for druiderne var døden ikke

"Min krop gennemtrænges af solopgangens gyldne, flydende lys, og jeg befinder mig i to verdener samtidigt. Stenene bliver levende individer, fulde af kraft."

På samme måde som de 12 sten dannede par, gjorde de 12 druides det. Der stod én ved hver sten.

en tilstand af intethed og opløsning. Døden var simpelt hen at forlade det, som var gammelt og havde opfyldt sit formål. De tænkte derfor ikke på den fysiske død som andet end at gå over til den anden side.

4) Cirkelns fjerde par var fortidens erfaring i kontrast til fremtidens udforskning af det ukendte. Den ene så værdien og nytten i alt det, hvad man havde erfaret og levet og erobret. Den anden så altid det forgængelige i tingene og havde altid sin bevidsthed rettet mod det ukendte, som endnu ikke var blevet til.

5) Det næste par var fysisk set en underlig blanding af sten. Den ene var lang og tynd, mens den anden var den korteste og bredeste af dem alle. Den lille var øjeblikkets advokat. Han var til stede her og nu og ville være den, som hævdede, at alt hvad der findes, er øjeblikket, og alt hvad der har betydning, er hvem du er, og hvad du gør nu.

Den lange så alting i perspektiv og sammenhæng. Han kunne finde mening i det, som var meningsløst i øjeblikket, og se, hvordan det, som i øjeblikket var færdeligt, kunne vise sig at

være noget af det allervigtigste for det, som skulle komme engang i fremtiden.

6) Det sidste par var forsamlingens filosoffer. Den ene så altid på livet fra et åndeligt perspektiv. Vi kan sige, at denne druide altid havde sjælens intention og åndens hensigt som baggrund for sin forståelse af virkeligheden.

Den anden sten var forbundet med, hvordan ting fungerede på det fysiske og jordiske plan. For denne person var virkeligheden det, som udspillede sig på vores fysiske scene i tid og rum. For makkeren derimod var

tid og rum bare en teaterscene, hvor ånden legede og udforskede sin egen natur og sit væsen.

Det sande demokrati

Min stærkeste oplevelse af dette demokrati kom gennem en forståelse af, at ingen forlod cirklen, før der var truffet en enstemmig beslutning.

Det eneste sted, jeg kender til, hvor et sådant demokrati benyttes, er det vaticanske konklave, som vælger den nye pave. Ingen kardinal får lov til at forlade valglokalet, før alle er enige om, hvem der skal være den nye pave.

Du kan selv tænke dig, at i en verden, som er afhængig af en række hurtige beslutninger, er dette vanskeligt. Det kræver også en modenhed og en villighed til at samarbejde, som ikke altid er til stede blandt nutidens mennesker. En sådan måde at træffe afgørelser på medfører jo i sin yderste konsekvens, at man selv bliver hundrede procent ansvarlig for en beslutning, som man i starten muligvis havde meget svært ved at acceptere.

At komme til enighed var derfor ikke bare et spørgsmål om at finde enighed gennem ord. Der var i høj grad tale om en forening af hjerter og bevidsthed, som skabte en enhed i hensigt og retning.

"Skal vi lukke portalerne?"

Det møde, jeg var til stede ved, foregik i den periode, hvor det gamle keltiske var ved at forsvinde, og den nye tro på Kristus skyllede som en bølge ind over Nordeuropa.

Det vigtigste tema på netop dette møde var, om de skulle lukke portalerne til de andre dimensioner eller lade dem stå åbne og risikere, at de blev misbrugt og forvrænget af ukyndige og magtsyge mennesker.

Den druide, som talte for at holde energistrømmen gennem landet åben, havde modsat sig at lukke portalerne mellem dimensionerne. Han havde argumenteret med, at menneskeheden så ville fortabe sig i en fysisk og lukket verden uden steder med adgang til de andre dimensioner. Da han forstod, at han hverken kunne forandre sin egen eller de andres indstilling, havde han valgt at sænke sin puls, indtil hjertet stoppede.

Det var voldsomt at opleve smerten, som skyllede gennem de fleste af druiderne. De havde evner til at skue ud over her og nu og var klar over, at al den visdom og indsigt, de havde arvet og

båret med sig, antagelig ville blive skyllet ud i det åndelige tomrum i denne nye religion, som spredte sig med kraft og styrke overalt.

Hvordan kunne man på nogen måde dæmme op for barbariet og forvrængningen af den sande spirituelle forståelse, som fulgte i kølvandet på de kristnes tro? Skulle man bekæmpe dem med vold og magt og alle tænkelige midler? Eller skulle man tage det nye til sig og prøve at smelte det sammen med det gamle? I mange år havde druiderne holdt såvel den

eksisterende ville være vanskeligt at fastholde i mødet med en tro, som efter bedste evne udslettede og dæmoniserede alle, som så på verden med andre øjne.

Opvågning forude

Men jeg oplevede også en dyb tro på, at der ville komme en ny tid - på randen af den åndelige afgrund, menneskeheden stod foran - hvor den gamle visdom og forståelse af menneskets spirituelle essens og natur igen ville blive tilgængelig. Den druide, som så de store linjer og

Druiderne havde en dyb tro på, at der ville komme en ny tid, hvor forståelsen af menneskets spirituelle essens igen ville blive tilgængelig.

kristne bølge som romernes både væk fra Albions (Englands) kyster ved hjælp af deres kontakt med naturens kræfter.

En af de vigtigste årsager til smerten var, at druiderne frygtede, at menneskeheden ville glemme selve hensigten og kraften, som ligger bag dens eksistens i denne verden. Den dybe forståelse af sammenhængen med naturens kraft og enheden i alt

fremtidens landskab, hævdede, at forståelsen tilmed ville blive langt klarere og stærkere, end den var dengang.

Den druide, som så alt fra individets synspunkt, fik også en oplevelse af, at mennesket så ville stå foran en opvågning, hvor individet ville få mulighed for at anerkende, opleve og rumme sin egen sjæls fulde essens og kraft på en ny måde.

Det var med smerte, at rådsmødet sluttede, og man aftalte at mødes på ny, så snart en ny druide var blevet fundet til erstatning for ham, som havde valgt at gå over på den anden side. En dyb følelse af tab og farvel til en gammel tid prægede højtidsstunden. Samtidig var det, som om de havde et håb om at mødes igen, når den nye fremtid skulle skabes.

Følelsen kunne beskrives som følelsen af at tage et dybt åndedrag, før man dykkede ned i vand. Man vidste, at for at komme videre måtte man følge en underjordisk tunnel, og man kunne bare håbe, at man kom op til overfladen og det nye, før man havde opbrugt ilten og sank til bunds.

Alle druiderne havde fortællinger og minder med fra den foregående undergang. Derfor lovede de hinanden at gøre alt, hvad de kunne, for at komme tilbage efter den lange neddykning i kristendommens mørke, så den nye tid ikke blev endnu en afslutning og afbrydelse af en civilisation, som ikke var levedygtig, men i stedet for blev et spring ind i en ny tid med en ny forståelse af det jordiske livs skønhed og gaver. □

Gengivet fra det norske magasin Harmoni, hvor Per Henrik Gullfoss er daglig leder, www.magasinetharmoni.no

Læs også *Druidernes visdom* i NA 1/03 og *Demokrati? Langt fra!* i NA 4/16 - eller via www.nylaspekt.dk/okt2017gl